

gerne sige, at Socialdemokratiet vil være en afgørende konstruktiv partner i denne indsats sammen med vore søsterpartier i Europa og naturligvis også her i Folketingssalen.

Kl. 15.15

Tingene er, som jeg sagde før, lagt godt til rette. Det belgiske, det svenske og det spanske formandskab har gjort deres, og det lykkedes på topmødet i Göteborg at forpligte alle de nuværende medlemslande til en ganske klar tidsplan. Europa-Kommissionen følger planen for tiltrædelsesforhandlingerne, der vil føre os frem til den aftalte målstreg i København i december 2002.

Jeg er samtidig nødt til at sige, at VK-regeringen desværre på forhånd har svækket sin gennemslagskraft. I mere end 10 år har Danmark haft en flot profil for effektiv Øststøtte, respekteret af alle, men den har man nu parkeret på en konto i Finansministeriet. Jeg tror ikke, at nogen er i tvivl om, at Øststøtten vil blive beskåret væsentligt, og det er en udvikling, som vi alle beklager. Det fremmer mildt sagt ikke Danmarks omdømme i ansøgerlandene og i det øvrige Øst-europa.

Vi skal dog fastholde målet, uanset at der er sket en nedtrapning på dette område. Socialdemokratiet ønsker, at EU og de 10 ansøgerlande kan underskrive aftalen om medlemskab den 12.-13. december i år i København, hverken mere eller mindre. Og trods dette minus i Læken, dette rids i lakken, ligger tingene heldigvis godt til.

Jeg vil meget kraftigt opfordre regeringen til at investere al den nødvendige energi i tilrettelæggelsen af udvidelsesforhandlingerne, så de kan føre til den afslutning, vi her lægger op til. Køreplanen skal holdes. Det burde ikke være svært for regeringen at forpligte sig hertil, og heldigvis ligger tingene godt til.

Det gør de desværre ikke, når det gælder den anden store opgave, som det danske formandskab også skal løfte: verdenstopmødet i Johannesburg om den globale bæredygtige udvikling 10 år efter Rio. Som formandskabsland for EU er det jo fuldstændig afgørende, at Danmark indtager en offensiv position og er i stand til at arbejde for en progressiv alliance, der kan munde ud i klare forpligtende konklusioner om en ny global aftale.

Vi havde før den 20. november de bedst tænkelige forudsætninger for at argumentere offensivt for vestlig ansvarlighed over for verdens fattigste lande – et tema, der bliver helt centralt i

Johannesburg – men disse forudsætninger er, må jeg konstatere, nu svækkede af regeringens egen finanslov. VK-regeringens egne handlinger har svækket os som det gode eksempel. Det er slut med det gode eksemplens magt. VK-regeringen har skåret ned i ulandsbistanden og Øststøtten imod den fælles enighed og opfordring fra EU's topmøde i Göteborg for blot et års tid siden.

Der er ikke en tilstrækkelig sammenhæng mellem det, regeringen siger, og det, den gør i praksis, og nu hører og ser jeg, at VK-regeringen oven i købet også har nedskåret Danmarks egen strategi for en bæredygtig udvikling i modstrid med, hvad Danmark lovede på Riotopmødet for 10 år siden. Der er ingen originale bud på det store spørgsmål om Danmarks vej til bæredygtig udvikling i de kommende 20 år. I stedet ser jeg, at der er slettet en lang række meget konkrete virkemidler og målsætninger i den bæredygtighedsstrategi, som vi tidligere har udarbejdet, og det gælder stort set på alle områder. Det er et uheldigt signal, og det er et forkert signal.

Det er allerede bemærket af andre end Socialdemokratiet. Jeg ser, at netværket af danske udviklings- og miljøorganisationer allerede har gjort opmærksom derpå – som man siger efter at have vurderet det: »Det er tvivlsomt, om Danmark lever op til løfterne fra Rio, selv om Danmark dengang var et af de lande, der på Riokonferencen aktivt støttede udviklingslandenes kamp for at undgå omdirigering af ulandsbistand.«

Jeg må sige til regeringen, at hjemmearbejdet skal være i orden. Der er simpelt hen stigende tvivl om, hvorvidt VK-regeringen har holdning, vilje og praksis til at sætte spor og gå i spidsen for en ambition for at få en global forpligtende aftale. Som den FN-ansvarlige for verdenstopmødet Nitin Desay har sagt det:

»Det afgørende for en forhandling er ikke, at der opnås enighed, men at der opnås enighed, som indebærer et konkret skridt fremad.«

Jeg vil meget opfordre VK-regeringen til på Johannesburgtopmødet at levere den nødvendige indsats helt konkret, for det er fuldstændig afgørende for, at vi kan sikre et progressivt indhold i den globale forpligtende aftale, vi skal nå frem til.

Det tredje tema, jeg kort skal omtale, og som vi lægger stor vægt på i Socialdemokratiet, er beskæftigelsen. På topmødet i Lissabon i 2000 satte vi os stærke mål, og dem skal vi nu leve op til. Der ligger også en stor forpligtelse også for